

и да е съмнение въ добрия си служителъ, но най-после наредилъ да го следятъ тайно. И скоро се увѣрилъ, че той наистина отива предрешенъ въ подземieto на посочената кѣща.

Когато една нощъ пакъ отишълъ тамъ, царьтъ заповѣдалъ да заобиколятъ кѣщата съ стража. Отишълъ самъ и влѣзълъ въ подземieto. Тамъ той се намѣрилъ предъ една врата. На нея имало малко прозорче, презъ което се виждали, насѣдали около маси, скромно облѣчени прости хора. Тамъ билъ облѣченъ въ сѣщо такива дрехи, и първиятъ царски съветникъ. Всички разговаряли тихо. По маситѣ се виждали и винени чаши.

Царьтъ влѣзълъ безъ да почука. Когато го забелязали, всички станали на крака. Първиятъ му съветникъ го доближилъ, колѣничилъ и цѣлуналъ края на дрехата му.

— Азъ се отнесохъ къмъ тебе съ голѣмо довѣрие и те направихъ най-приближенъ човѣкъ, — заговорилъ царьтъ. Съ тайни събрания и съзаклятия ли ще ми се отплащашъ?

— Тука всички сж вѣрни твои поданици и нѣкогашни добри мои другари, царю честити. Събирамъ се съ тѣхъ сегисъ-тогисъ да не забравямъ хората, отъ които съмъ излѣзълъ и да си приказвамъ съ тѣхъ. И тука научавамъ много нѣща, отъ които се ползувамъ да служа достойно на народа и на тебъ.

— Защо тогава ги не канишъ въ двореца, при себе си? — запиталъ царьтъ.

— Защото тамъ тѣ ще се стѣсняватъ и нѣма да говорятъ тѣй свободно, както тука.

— Защо не идвашъ облѣченъ като мой съветникъ, а се предрешвашъ въ просто облѣкло?

— Обличамъ нѣкогашнитѣ си дрехи да не ми е мжно, ако единъ день ме отстранишъ отъ високата служба, която заемамъ и стане нужда да съблека скжпитѣ дрехи, които нося като твой съветникъ.

— Който мисли и се грижи, какъ да бжде полезенъ за народа си и не трепери за службата си, а е готовъ да я напустне безъ мжка всѣки мигъ, той е най-достоеенъ мой и народенъ служителъ. Благодаря на Бога, че и ти си такъвъ, — рекълъ царьтъ и спокойно си излѣзълъ.

ХРИСТО СПАСОВСКИ

